Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 10. listopadu 2011 [1]

Věc C-419/10

Wolfgang Hofmann
proti
Freistaat Bayern

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Německo)]

„Směrnice 2006/126/ES — Vzájemné uznávání řidičských průkazů — Odmítnutí členského státu uznat platnost řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jíž byl na území prvního státu řidičský průkaz odňat“

1. Touto předběžnou otázkou je Soudní dvůr poprvé žádán o výklad ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech [2], kterou byla přepracována směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech [3].

2. Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že řidičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány.

3. Existuje nicméně omezení této zásady. Článek 11 odst. 4 druhý pododstavec této směrnice totiž stanoví, že členský stát *odmítne* [4] uznat platnost každého řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz byl na území prvního státu omezen, pozastaven nebo odejmut. Toto ustanovení nahrazuje čl. 8 odst. 4 první pododstavec směrnice 91/439, který uvádí, že členský stát *může odmítnout* [5] uznat řidičský průkaz vydaný za těchto podmínek.

4. S ohledem na rozdílné výrazy použité v těchto dvou článcích se Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Německo) táže, zda je judikatura Soudního dvora týkající se směrnice 91/439 použitelná rovněž na situace upravené směrnicí 2006/126.

5. Soudní dvůr totiž rozhodl, že podle čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 členský stát nemůže odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem z důvodu, že jeho držiteli byl na území prvního členského státu řidičský průkaz vydaný tímto členským státem odňat nebo zrušen, pokud období dočasného zákazu – který byl uložen společně s tímto odnětím nebo zrušením – získat v prvním členském státě nový průkaz uplynulo dříve, než byl řidičský průkaz vydán jiným členským státem [6].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 403, s. 18.

3 — Úř. věst. L 237, s. 1.

4 — Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

5 — Taktéž.

6 — Viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Kapper (C-476/01, Recueil, s. I-5205, bod 78), jakož i usnesení ze dne 6. dubna 2006, Halbritter (C-227/05), a ze dne 28. září 2006, Kremer (C-340/05).

6. Předkládající soud tedy chce v podstatě zjistit, zda změna znění ukládá napříště členskému státu povinnost odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného za týchž podmínek.

7. V tomto stanovisku uvedu důvody, pro které mám za to, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát je povinen odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, pokud byl jeho držiteli řidičský průkaz v prvním členském státě odňat z důvodu, že řídil pod vlivem alkoholu, a v členském státě vydání nebyla provedena nezbytná ověření jeho způsobilosti k řízení, jak jsou stanovena v bodě 14.1 přílohy III téže směrnice.

I – Právní rámec

A – *Unijní právo*

1. Směrnice 91/439

8. Pro účely usnadnění pohybu osob uvnitř Evropského společenství nebo jejich usazování v jiném členském státě, než je stát, kde tyto osoby získaly řidičský průkaz, byla směrnicí 91/439 zavedena zásada vzájemného uznávání řidičských průkazů [7].

9. Existuje nicméně omezení této zásady. Podle čl. 8 odst. 4 prvního pododstavce uvedené směrnice totiž členský stát může odmítnout uznat platnost řidičského průkazu, jejž jiný členský stát vydal osobě, které byl na území tohoto prvního členského státu řidičský průkaz omezen, pozastaven, odňat nebo zrušen.

2. Směrnice 2006/126

10. Směrnice 2006/126 ve svém čl. 2 odst. 1 připomíná, že řidičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány.

11. Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) této směrnice se řidičské průkazy vydávají pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydává.

12. Článek 11 odst. 4 druhý pododstavec uvedené směrnice stanoví, že členský stát odmítne uznat platnost každého řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz je na území prvního státu omezen, pozastaven nebo odejmut.

13. Podle čl. 13 odst. 2 směrnice 2006/126 nebude žádné řidičské oprávnění udělené před 19. lednem 2013 odebráno nebo jakýmkoliv způsobem podmiňováno ustanoveními této směrnice.

14. Bod 14.1 přílohy III dané směrnice uvádí, že řidičské průkazy nelze vydat nebo prodloužit žadatelům nebo řidičům, kteří jsou závislí na alkoholu nebo nejsou schopni zdržet se řízení pod vlivem alkoholu. Po prokázaném období abstinence, na základě posudku příslušného zdravotnického orgánu a pod podmínkou pravidelných lékařských kontrol, může být řidičský průkaz vydán nebo prodloužen žadatelům nebo řidičům, kteří byli v minulosti závislí na alkoholu.

7 — Viz čl. 1 odst. 2 této směrnice.

15. Článek 16 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že členské státy do 19. ledna 2011 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Tyto předpisy se použijí od 19. ledna 2013 [8] a směrnice 91/439 se zrušuje s účinkem od téhož data [9].

16. Některá ustanovení směrnice 2006/126 jsou nicméně použitelná před uvedeným datem. Podle čl. 18 druhého pododstavce této směrnice se totiž čl. 2 odst. 1, článek 5, čl. 6 odst. 2 písm. b), čl. 7 odst. 1 písm. a), článek 9, čl. 11 odst. 1, 3, 4, 5 a 6, článek 12 a přílohy I, II a III uvedené směrnice použijí od 19. ledna 2009.

B – *Vnitrostátní právo*

17. Nařízení o přístupu osob k provozu na pozemních komunikacích (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr), ve znění platném ke dni 19. ledna 2009 (dále jen „FeV“), ve svém § 28 odst. 1 stanoví, že držitelé platného řidičského průkazu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru (EHP), kteří mají obvyklé bydliště ve smyslu § 7 odst. 1 nebo 2 FeV v Německu, jsou s výhradou omezení podle odstavců 2 až 4 uvedeného § 28 oprávněni v rozsahu povoleném jejich řidičským průkazem řídit automobily na vnitrostátním území.

18. Ustanovení § 28 odst. 4 první věta bod 3 FeV uvádí, že toto řidičské oprávnění neplatí pro držitele řidičského průkazu Unie nebo EHP, pokud jejich řidičský průkaz byl na německém území odňat předběžně nebo pravomocně soudem nebo s okamžitou vykonatelností či pravomocně správním orgánem nebo pokud jejich řidičský průkaz byl odepřen konečným rozhodnutím nebo nebyl odňat jen proto, že se tito mezitím řidičského průkazu vzdali.

II – Skutkový stav a spor v původním řízení

19. Wolfgang Hofmann, německý státní příslušník, získal německý řidičský průkaz dne 13. října 1960. Rozhodnutím ze dne 21. listopadu 1996 mu Amtsgericht Memmingen tento průkaz odňal. Daný průkaz mu byl vrácen dne 31. srpna 1998.

20. Vzhledem k tomu, že se W. Hofmann provinil řízením pod vlivem alkoholu, Amtsgericht Memmingen mu uložil pokutu a řidičský průkaz mu byl opět odňat. Trestní příkaz Amtsgericht Memmingen nabyl právní moci dne 8. května 2007. Vedle tohoto trestu byl uložen též zákaz žádat o nový řidičský průkaz přede dnem 7. srpna 2008.

21. Dne 19. ledna 2009 příslušné české orgány vydaly W. Hofmannovi řidičský průkaz. V tomto průkazu je jako místo bydliště uvedena obec Lažany (Česká republika).

22. Při silniční kontrole dne 17. března 2009 německé orgány zjistily, že W. Hofmann je držitelem českého řidičského průkazu. Při další silniční kontrole dne 25. března 2009 byl tento průkaz zadržen německou policí, která jej poté předala německým orgánům příslušným k vydávání řidičských průkazů.

23. V dopise ze dne 20. dubna 2009 posledně uvedené orgány W. Hofmannovi oznámily, že jeho český řidičský průkaz ho neopravňuje k řízení na německém území a že pokud bude řídit vozidlo na tomto území, dopustí se trestného činu řízení vozidla bez řidičského průkazu. Dané orgány mu kromě toho sdělily, že pokud nesouhlasí s tím, aby byl v tomto průkazu uveden záznam o zákazu řízení na německém území, bude vydáno deklaratorní rozhodnutí.

8 — Článek 16 odst. 2 uvedené směrnice.

9 — Článek 17 první pododstavec směrnice 2006/126.

24. Vzhledem k tomu, že W. Hofmann odmítl uvedení tohoto záznamu ve svém českém řidičském průkazu, Landratsamt Unterallgäu rozhodnutím ze dne 15. července 2009 shledal, že řidičský průkaz W. Hofmanna, který vydaly příslušné české orgány, neopravňuje k řízení vozidel na německém území.

25. Dne 13. srpna 2009 W. Hofmann podal k Verwaltungsgericht Augsburg žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Tento soud žalobu rozsudkem ze dne 11. prosince 2009 zamítl s odůvodněním, že podmínky uvedené v § 28 odst. 4 první větě bodech 2 a 3 FeV jsou splněny, jelikož W. Hofmannovi byl odňat jeho německý řidičský průkaz. Wolfgang Hofmann tak nemůže na německém území používat řidičský průkaz vydaný jiným členským státem.

26. Wolfgang Hofmann podal proti tomuto rozsudku odvolání k předkládajícímu soudu. Tímto odvoláním se v podstatě domáhá zrušení uvedeného rozsudku a rozhodnutí vydaného Landratsamt Unterallgäu dne 15. července 2009.

III – Předběžná otázka

27. Vzhledem k tomu, že Bayerischer Verwaltungsgerichtshof měl pochybnosti o správném výkladu ustanovení směrnice 2006/126, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 […] vykládat v tom smyslu, že členský stát musí odmítnout uznat na svém území platnost řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal v období, kdy neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, pokud byl jeho držiteli na území prvního členského státu jeho průkaz odňat a dotyčná osoba měla v okamžiku vydání průkazu své obvyklé bydliště na území členského státu vydání?“

IV – Moje analýza

A – *Úvodní poznámky*

28. Vzhledem k tomu, že předkládající soud ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a účastníci řízení ve svých písemných vyjádřeních vznesli otázku použití čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, je třeba úvodem vysvětlit důvody, pro které se domnívám, že tato ustanovení jsou v projednávané věci použitelná.

29. Podle článku 17 této směrnice se směrnice 91/439 zrušuje s účinkem od 19. ledna 2013. Členské státy budou ustanovení směrnice 2006/126 používat od téhož data[10]. Již jsem však uvedl, že podle čl. 18 druhého pododstavce této směrnice se některé články použijí od 19. ledna 2009. Tak je tomu zejména v případě čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 uvedené směrnice.

30. Wolfgang Hofmann přitom český řidičský průkaz získal dne 19. ledna 2009. Podle mého názoru tedy není žádných pochyb o tom, že relevantními ustanoveními jsou v projednávané věci ustanovení nové směrnice o řidičských průkazech, a sice čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126, použitelné od téhož data.

31. Předkládající soud se kromě toho zabývá otázkou, zda čl. 13 odst. 2 této směrnice nebrání použití čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce uvedené směrnice. Připomínám, že podle tohoto prvního ustanovení nebude žádné řidičské oprávnění udělené před 19. lednem 2013 odebráno nebo jakýmkoliv způsobem podmiňováno směrnicí 2006/126.

10 — Článek 16 odst. 2 této směrnice.

32. Wolfgang Hofmann má tedy za to, že čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec této směrnice se použije až od 19. ledna 2013 a že řidičské průkazy vydané před tímto datem nemohou být omezeny, pozastaveny nebo odňaty.

33. Je třeba připomenout, že podle čl. 16 odst. 1 a 2 uvedené směrnice jsou její ustanovení – a zejména článek 13 – použitelná až od 19. ledna 2013.

34. Každopádně, jak podotýká německá vláda, postavení článku 13 v rámci směrnice 2006/126 dokazuje, že daná směrnice odkazuje pouze na oprávnění získaná pro řízení určitých kategorií vozidel, a nikoliv na omezení, pozastavení nebo odnětí řidičského průkazu.

35. Tato směrnice totiž zavádí jednotný vzor řidičského průkazu Společenství, který má nahradit rozdílné řidičské průkazy existující v členských státech [11]. Směrnice v tomto ohledu stanoví a definuje jednotlivé skupiny řidičských průkazů [12]. Vzhledem k tomu, že každý členský stát před vstupem předpisů Společenství v platnost definoval své vlastní skupiny řidičských průkazů, musí nyní zajistit rovnocennost mezi těmito skupinami a skupinami definovanými unijním zákonodárcem.

36. Článek 13 směrnice 2006/126, nadepsaný „Rovnocennost řidičských průkazů, které neodpovídají vzoru Společenství“, má pouze vyřešit tuto otázku rovnocennosti jednotlivých skupin řidičských průkazů.

37. To ostatně vyplývá z přípravných prací. Článek 13 odst. 2 této směrnice byl totiž doplněn z podnětu Evropského parlamentu [13]. Parlament odůvodnil toto doplnění tím, že výměna starých řidičských průkazů nesmí v žádném případě způsobit ztrátu nebo omezení získaných oprávnění, pokud jde o povolení řídit různé kategorie vozidel [14].

38. Analýza podobná té, kterou navrhuje W. Hofmann, by měla ostatně za následek, že by členský stát nemohl použít své vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění na řidiče, kteří získali svůj řidičský průkaz před 19. lednem 2013. To by bylo zcela v rozporu s cílem směrnice 2006/126, kterým je zvýšení bezpečnosti silničního provozu.

39. Vzhledem ke všem těmto důvodům mám za to, že čl. 13 odst. 2 této směrnice nebrání použití čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce uvedené směrnice.

B – *K předběžné otázce*

40. Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát je povinen odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, pokud byl jeho držiteli na území prvního členského státu odňat předchozí řidičský průkaz, a to i přesto, že veškeré účinky tohoto odnětí pominuly a podmínka bydliště je splněna.

41. Předkládající soud se ve skutečnosti snaží zjistit, zda je judikatura týkající se směrnice 91/439 [15] doposud stanovená Soudním dvorem použitelná rovněž na takové situace upravené směrnicí 2006/126, jako je situace W. Hofmanna.

11 — Viz čl. 1 odst. 1 uvedené směrnice.

12 — Viz článek 4 směrnice 2006/126.

13 — Viz pozměňovací návrh 13 ke zprávě ze dne 3. února 2005 o návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o řidičských průkazech (přepracované znění) (A6-0016/2005, dále jen „zpráva“).

14 — Tamtéž.

15 — Viz bod 5 tohoto stanoviska.

42. Domnívám se, že tomu tak není, a to z následujících důvodů.

43. Z přípravných prací, které vedly k přijetí směrnice 2006/126, vyplývá, že si unijní zákonodárce přál posílit boj proti turistice za řidičskými průkazy, a tím také boj za bezpečnost silničního provozu.

44. Za změnu znění čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce této směrnice je totiž zodpovědný Parlament. Během přepracování směrnice 91/439 Parlament navrhl zavést vzájemné uznávání sankcí uložených nebezpečným řidičům. Za tímto účelem uvedl, že k zajištění toho, že odnětí řidičského průkazu v jednom členském státě bude platné ve všech členských státech, je třeba napříště posledně uvedeným uložit povinnost uznat jakékoli omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení uložené jiným členským státem a odmítnout uznat platnost řidičských průkazů, na které se tento druh opatření vztahuje [16].

45. Parlament zamýšlel zajistit, aby turistika za řidičskými průkazy byla v co nejvyšší možné míře zastavena [17]. Podle Výboru pro dopravu a cestovní ruch tohoto orgánu lze turistiku za řidičskými průkazy definovat jako skutečnost, že občan, kterému byl jeho řidičský průkaz v důsledku závažného protiprávního jednání odňat v jeho členském státě, získá nový řidičský průkaz v jiném členském státě [18].

46. Parlament kromě toho poukázal na skutečnost, že osoby, kterým byl odňat řidičský průkaz v jednom členském státě, zejména za řízení ve stavu opilosti nebo pod vlivem drog, si mohou již jednoduše opatřit falešné bydliště v členském státě a získat zde řidičský průkaz, aby se vyhnuly podmínkám pro získání nového řidičského průkazu [19].

47. Podle mého názoru je tedy zcela zřejmé, že změna znění výrazů použitých v čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 je projevem této vůle posílit boj za bezpečnost silničního provozu tím, že se půjde nad rámec toho, co bylo až dosud stanoveno směrnicí 91/439. Článek 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 tak již členským státům neponechává prostor pro uvážení a napříště ukládá povinnost odmítnout uznat platnost každého řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, pokud byl jeho držiteli předchozí řidičský průkaz omezen, pozastaven nebo odňat na území prvního členského státu.

48. Toto musí mít podle mého názoru za následek, že v případě W. Hofmanna jsou příslušné německé orgány oprávněny neuznat řidičský průkaz vydaný příslušnými českými orgány.

49. Odnětí předchozího řidičského průkazu příslušnými německými orgány má podle mého mínění za následek to, že by vydání nového řidičského průkazu po uplynutí období zákazu žádat o takový průkaz bylo podmíněno vydáním lékařsko-psychologického posudku o způsobilosti W. Hofmanna k řízení.

50. Nemám pochyb o tom, že v případě některých protiprávních jednání, která statisticky způsobují velký počet vážných dopravních nehod, jako řízení ve stavu opilosti [20], je podmínění obnovení řidičského oprávnění takovým posudkem účinným preventivním prostředkem, který posiluje bezpečnost silničního provozu. Z tohoto hlediska se mi vnitrostátní opatření jeví v souladu s jedním z cílů směrnice 2006/126, kterým je zvýšení bezpečnosti silničního provozu [21].

16 — Viz pozměňovací návrh 57 ke zprávě, jakož i důvodová zpráva s. 59.

17 — Viz odůvodnění tohoto pozměňovacího návrhu.

18 — Viz návrh doporučení pro druhé čtení ze dne 21. září 2006 ke společnému postoji Rady ohledně přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady o řidičských průkazech [2003/0252(COD), bod 2.1].

19 — Viz odůvodnění pozměňovacího návrhu 57 ke zprávě.

20 — V roce 2009 zemřelo na silnicích Evropské unie přes 35 000 osob, což odpovídá počtu obyvatel středně velkého města, a nejméně 1 500 000 lidí bylo zraněno (sdělení Komise ze dne 20. července 2010 Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů nesoucí název – „Směrem k evropskému prostoru bezpečnosti silničního provozu: směry politiky v oblasti bezpečnosti silničního provozu v letech 2011–2020“ [KOM(2010) 389 v konečném znění, s. 2]. Má se za to, že jedna nehoda ze tří přímo souvisí s alkoholem.

21 — Viz druhý bod odůvodnění této směrnice.

51. Komise v tomto ohledu připomněla, jak důležité je vzdělávání, výcvik, kontrolování a případně sankcionování účastníka silničního provozu, jelikož účastník silničního provozu je prvním článkem v řetězci bezpečnosti silničního provozu [22].

52. Závěr, že příslušné německé orgány byly oprávněny odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného příslušnými českými orgány, se mi tedy jeví nejen v souladu s duchem uvedené směrnice, ale rovněž s jejím zněním v případě ustanovení použitelných ke dni 19. ledna 2009.

53. Podle mého názoru je totiž třeba zohlednit skutečnost, že čl. 18 druhý pododstavec směrnice 2006/126 zejména stanoví, že příloha III této směrnice se rovněž použije od 19. ledna 2009. Bod 14 této přílohy přitom uvádí, že požívání alkoholu představuje závažné nebezpečí pro bezpečnost silničního provozu a že vzhledem k rozsahu tohoto problému musí být lékařská obec velmi ostražitá. Bod 14.1 uvedené přílohy tak stanoví, že osobě, která je závislá na alkoholu, nelze vydat řidičský průkaz, a že osobě, která byla v minulosti takto závislá, může být nový řidičský průkaz vydán pouze za určitých podmínek, jako je lékařský posudek.

54. Důvod rozhodnutí ze dne 15. července 2009, které se týkalo W. Hofmanna, může podle mého názoru odůvodnit použití kontrolních opatření stanovených v bodě 14.1 přílohy III směrnice 2006/126. Kdyby tato kontrolní opatření byla uplatněna a kdyby byly provedeny všechny testy umožňující se ujistit, že W. Hofmann byl opět způsobilý k řízení, český řidičský průkaz tak měl být uznán příslušnými německými orgány jako platný, neboť by splňoval požadavky odpovídající na unijní úrovni společné snaze o bezpečnost.

55. Domnívám se, že skutečnost, že příslušné české orgány nevěděly o rozhodnutí Amtsgericht Memmingen o odnětí řidičského průkazu, nemá vliv na řešení, které navrhuji. Tato nevědomost totiž pramení buď z toho, že W. Hofmann zatajil existenci tohoto odsouzení, nebo z toho, že příslušné české orgány nekonzultovaly příslušné německé orgány. V prvním případě je zřejmé, že W. Hofmann nemůže mít z daného zatajení prospěch. Ve druhém případě nemůže mít ani případné pochybení správního orgánu normotvorné účinky, zejména vůči zákonu jiného členského státu, a to tím spíše ukládá-li směrnice tomuto státu povinnost použít svůj vnitrostátní zákon v rámci výjimky uznané touto směrnicí jako součást obecné rovnováhy, kterou zavádí.

56. Komise na jednání uznala, že v případě projednávané věci by schéma, které by pro členský stát vydání spočívalo v konzultování příslušných německých orgánů a po seznámení se s problémy W. Hofmanna s alkoholem v uplatnění opatření stanovených v bodě 14.1 přílohy III směrnice 2006/126, mohlo být považováno za schéma, které je v souladu s duchem této směrnice, a mělo by tedy za následek to, že by Spolková republika Německo byla vázána uznat platnost řidičského průkazu vydaného Českou republikou.

57. Domnívám se, že takové schéma umožňuje z hlediska prevence, která je mu vlastní, spojit nová ustanovení čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 se zásadou vzájemného uznávání založenou na nezpochybnitelné vzájemné důvěře, jelikož opatření stanovená v bodě 14.1 přílohy III téže směrnice, použitelná ve 27 členských státech, byla přijata.

58. Je sice pravda, že Komise rovněž prohlásila, že takový systém, který tedy vyžaduje konzultaci mezi příslušnými orgány jednotlivých členských států, považuje za složitý a není podle jejího názoru výslovně upraven. Připomínám však, že nejen čl. 12 odst. 3 směrnice 91/439 již stanovil, že členské státy si jsou nápomocny při provádění této směrnice a v případě potřeby si vymění nezbytné informace o řidičských průkazech, které zaregistrovaly, ale navíc článek 15 směrnice 2006/126 znovu potvrzuje tuto potřebu vzájemné pomoci z hlediska pozdějšího vytvoření sítě s řidičskými průkazy. Spolupráce a vzájemná pomoc mezi členskými státy jsou právě podle mého názoru klíčovým prvkem, který posílením vzájemné důvěry umožňuje dosáhnout cílů, které si Unie v oblasti bezpečnosti silničního provozu vytyčila. Vytvoření sítě s řidičskými průkazy se mi ostatně nejeví složitější než vytvoření sítě, již vybudované mezi některými členskými státy, se soubory obsahujícími trestní rejstříky.

22 — Viz s. 5 sdělení Komise uvedeného v poznámce pod čarou 20.

59. Řešení, které navrhuji, proto podle mého názoru nejlépe vyhovuje naplnění vůle unijního zákonodárce, kterou je posílit boj za bezpečnost silničního provozu a poskytnout užitečný účinek čl. 11 odst. 4 druhému pododstavci směrnice 2006/126, jehož znění bylo z tohoto důvodu výslovně změněno.

60. Chování W. Hofmanna to v tomto ohledu dokládá. Wolfgang Hofmann totiž zřejmě nevyřešil své problémy s alkoholem, neboť dne 16. dubna 2009, tedy téměř tři měsíce po vydání českého řidičského průkazu, byl zastaven a kontrolován německou policií, která zjistila velmi vysokou hladinu alkoholu. Důsledkem tohoto chování nebezpečeného pro všechny účastníky silničního provozu bylo odnětí – rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 5. dubna 2011 – jeho českého řidičského průkazu na dobu 18 měsíců. Domnívám se, že kdyby příslušné české orgány věděly o jeho problémech s alkoholem, pravděpodobně by řidičský průkaz W. Hofmannovi nevydaly.

61. Článek 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 tedy působí – jak uvedla německá vláda – jako pojistný ventil, který umožňuje zabránit nebezpečným jedincům jezdit na území členských států.

62. Bylo by možné mi odporovat tím, že takové úvahy nelze uplatnit na čl. 11 odst. 4 poslední pododstavec této směrnice, to znamená, pokud se jedná o opatření spočívající ve zrušení řidičského průkazu. Podle tohoto ustanovení totiž členský stát *může odmítnout*[23] vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě zrušen. Stejně jako německá vláda a Komise se však domnívám, že se zrušení, které se tak odlišuje od pozastavení, omezení nebo odnětí, netýká způsobilosti držitele řidičského průkazu k řízení, ale formálních prvků, které se týkají vydání tohoto řidičského průkazu.

63. Cílem směrnice 2006/126 není nabídnout státnímu příslušníkovi Unie „forum shopping“ pro řidičské průkazy podle toho, zda jsou podmínky pro vydání mírnější v sousedním členském státě[24], ale umožnit osobě, která má řidičský průkaz, usadit se na území jiného členského státu než členského státu vydání tohoto průkazu, aniž by musela k získání řidičského oprávnění opakovat jakoukoli zkoušku nebo uvedený průkaz vyměnit, a ujistit se, že účastníci silničního provozu jsou na území Unie v bezpečí[25].

64. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy se tedy domnívám, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát je povinen odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, pokud byl jeho držiteli řidičský průkaz v prvním členském státě odňat z důvodu, že řídil pod vlivem alkoholu, a v členském státě vydání nebyla provedena nezbytná ověření jeho způsobilosti k řízení, jak jsou stanovena v bodě 14.1 přílohy III téže směrnice.

V – Závěry

65. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby bylo na otázku položenou Bayerischer Verwaltungsgerichtshof odpovězeno následovně:

„Článek 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát je povinen odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, pokud byl jeho držiteli řidičský průkaz v prvním členském státě odňat z důvodu, že řídil pod vlivem alkoholu, a v členském státě vydání nebyla provedena nezbytná ověření jeho způsobilosti k řízení, jak jsou stanovena v bodě 14.1 přílohy III směrnice 2006/126.“

23 — Zvýrazněno autorem tohoto stanoviska.

24 — Je sice pravda, že v českém řidičském průkazu W. Hofmanna je uvedeno bydliště v České republice. Je však obecně známo, že některé méně poctivé autoškoly se specializovaly na opatřování bydliště německým státním příslušníkům, a to s jediným cílem splnit jednu z podmínek pro vydání řidičského průkazu (viz v tomto ohledu bod 46 tohoto stanoviska).

25 — Viz druhý bod odůvodnění této směrnice.